

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST VAN ALLERHEILIGEN

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Hoogmis, dinsdag 1 november 2016, 10.30 uur**

Apok. 7, 2-4.9-14

1 Job. 3, 1-3

Mt. 5, 1-12a

Broeders en zusters,

Twee weken geleden hoorde ik de spreker in een conferentie het volgende citaat gebruiken, in het Engels: *“It's better to fail in a cause that will finally succeed, than to succeed in a cause that will finally fail”*. In het Nederlands: *“Het is beter te falen in een zaak die uiteindelijk zal slagen, dan te slagen in een zaak die uiteindelijk zal falen”*. Meteen dacht ik: dat citaat zal ik gebruiken op Allerheiligen! Het is immers helemaal van toepassing op het feest dat wij vandaag vieren. We vieren het feest van al Gods heiligen, van vroeger en nu, gekend en ongekend. We vieren hun weerstand tegen de boze machten van haat en geweld, hun deelname in de verrijzenis van Jezus Christus, hun thuiskomst in de eeuwigheid van Gods liefde. Allerheiligen is een feest dat straalt van blijheid, fierheid, bewondering en verbondenheid. In Gods heiligen zien we een weerspiegeling van Gods eigen schoonheid en goedheid. Dat mag gevierd worden.

Toch mag Allerheiligen ons niet op het verkeerde been zetten. Allerheiligen werkt immers niet als een voetbalwedstrijd. Wanneer de scheidsrechter na de laatste minuut een voetbalmatch affluit, zie je op het veld en op de tribunes twee clubs met twee verschillende reacties. De enen veren enthousiast recht, beginnen te roepen en te zingen, steken de handen in de lucht en zwaaien met hun gekleurde sjaals, ze blijven nog een hele tijd dansen op het veld. Zij zijn de overwinnaars van de dag. De anderen worden stil, knopen hun jas en sjaal weer dicht, schudden ontgoocheld het hoofd, wisselen nog een paar woorden en trekken langzaam naar de parking. Zij zijn de verliezers van de dag. Ze hebben hun kans gemist, hun dag verloren. Is Allerheiligen zoiets als het feest van de overwinnaars, van de kampioenen, van de helden van de dag? Eigenlijk niet. Waarom niet? Juist omdat de meeste heiligen tijdens hun leven helemaal niet behoorden tot de club van de overwinnaars, tot de helden van de dag. Integendeel. De meeste heiligen behoorden tijdens hun leven tot de club van de verliezers, tot de uitgejouwd van de dag.

Wat maakt het getuigenis van echte heiligen zo sterk en inspirerend? Dat ze een hoge prijs betaald hebben voor hun engagement in de wereld of in de Kerk. Dat ze geleden hebben onder hun liefde voor God en voor de mensen. Dat ze ondanks vele tegenkantingen trouw zijn gebleven aan hun geloof en aan hun roeping. Er was immers een diepere kracht die hen dreef, een bredere horizon die hen aantrok. Ze leefden in het vooruitzicht van het Rijk Gods: een Rijk dat de grenzen van onze tijd en onze samenleving ver overstijgt. Dat vooruitzicht gaf hun moed, troost en kracht in bange dagen. De heiligen wisten het al: *'Het is beter te falen in een zaak die uiteindelijk zal slagen, dan te slagen in een zaak die uiteindelijk zal falen'*. Ze wilden liever verliezen voor de zaak van Jezus en het Evangelie, dan te winnen voor een andere zaak, die uiteindelijk toch zou falen.

De lezing uit het Evangelie die we juist hoorden, past helemaal in deze lijn. De zaligsprekingen zijn geen medaille of beker voor de overwinnaars, maar een bemoediging voor de zwakken: *'Zalig de armen van geest, zalig die verdriet hebben, zalig de zachtmoedigen, zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid, zalig die zuiver van hart zijn, zalig die vrede brengen, zalig die vervolgd worden om de gerechtigheid, zalig ben je als ze je uitschelden en vervolgen en je van allerlei kwaad betichten omwille van Mij'* (Mt. 5,1-12). Het zijn geen woorden die Jezus richt tot kampioenen, tot een club die gewonnen heeft en een feestelijke nacht ingaat. Het zijn veeleer woorden die Hij richt tot gewone mensen die rond Hem staan en die bij Hem blijven, tot een vriendenkring die langzamerhand inboet aan populariteit en succes, en die binnenkort met Hem de donkere nacht zal ingaan van twijfel en tegenkanting. Jezus geeft zijn leerlingen wel degelijk een visie mee: geen visie op korte termijn, maar een visie op lange termijn. Hij belooft zijn leerlingen wel degelijk vreugde en voldoening, op lange termijn. Die lange termijn is het waarmerk van Jezus. Het is de weg die Hij zelf is gevolgd, langs Goede Vrijdag en Pasen, tot in de heerlijkheid van zijn Vader. Die lange weg van Jezus, dat is de weg van het Evangelie.

Broeders en zusters, voor welke vreugde of voldoening gaan wij? Hoe kort of hoe lang is ons vooruitzicht of ons verwachtingspatroon? Wat hebben de heiligen ons daarover te vertellen? Ik denk dat vele heiligen zouden beamen: *'Het is beter te falen in een zaak die uiteindelijk zal slagen, dan te slagen in een zaak die uiteindelijk zal falen'*. Want zo is hun leven verlopen. Ze zijn Jezus gevolgd langs de lange weg van het Evangelie. Langs die weg hebben ze ongetwijfeld moeilijke dagen meegemaakt en verlies geleden. Langs diezelfde weg zijn ze echter ook op het spoor gekomen van een vreugde en een voldoening die zoveel groter zijn, omdat ze komen uit het Rijk van God, de enige zaak die uiteindelijk zal slagen. Dank aan al Gods heiligen om ons, christenen van vandaag, langs de lange weg van het Evangelie te blijven vergezellen en ondersteunen.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen